

"רדה אלי אל תעמוד... וכלכלתי אותך שם"

(מה, ט-יא)
מה ראה לבשרו שהוא יכלכלו, וכי לא פשוט הדבר לכל בר דעת, ששליט כמותו, אשר שבר כל הארץ בידו, ירצה לכלכל את אביו, ולא יביאו ממולדתו אך כדי למות ברע במצרים.

ברם, בנוהג שבעולם כי כל אדם הזקוק לטובתו של חבירו הוא הולך להקביל את פניו, ולעולם המקביל הולך אל הנותן, לא ליהפך. מאידך בין אב לבנו, הדרך היא שהבן הולך לראות את אביו, ולא האב צריך להטריח עצמו אל הבן. כיון שכך, ביקש יוסף לפייס את אביו על שאינו נוהג כדרך כל הארץ, ואף הוא היה לו ללכת לבקרו בארץ ישראל. לכן אמר לו "ואנכי אכלכל אותך". נמצא שאני הנותן והמשפיע אליך, והנוהג שהמקביל הולך אל הנותן, אם כן שוב אין זה נגד הטבע שאתה תבוא אלי.

(מפי רבי ישראל מסלנט)

"ועתה לא אתם שלחתם אותי" (מה, ח')

יוסף נחמם לומר שאין לו טינה עליהם, שעצם ירידתו למצרים, טובה גדולה היתה בזה לכלכל כל בני ביתו, ואף שנתכוונו לרעה לצערו ולהרגו, לא הוא צריך לדונם על מעשיהם, שאלה עניני שמיא.

למדנו מכאן יסוד ועיקר גדול היאך לנהוג, שלא די למחול לפוגע בו, אלא צריך להעניק לו הרגשה טובה, כאילו לא חטא מעולם כנגדו. וכמו ביוסף שהסביר שהאלקים שלח אותם, ואין להם להתעצב או להרגיש עגמת נפש כלל.

והגאון רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל (משגיח דישיבת מיר) מוסיף בזה, שאם חבירו שפגע בו, רוצה לתרץ עצמו, והוא עונה שאינו צריך להצטדק, הוא מונע ממנו הרגשה טובה שביקש סליחה, וחייב לשמוע לחבירו, כדי להנעים לו ההרגשה.

ומביא יסוד לזה, דברי המד"ר (פרשת תצוה ל"ו ב') שהקב"ה אמר (שמות כז, כז) "ויקחו אליך שמן זית זך", לא שצריך לכך, רק שהאומות יראו את המקדש ויאמרו שישראל מאירים. משל לפיקח וסומא שהלכו בדרך, וכשנכנסו לבית, אמר הפיקח לסומא, צא והדלק לי הנר, שלא תהא מחזיק לי טובה. הפיקח הוא הקב"ה והסומא הם ישראל, אמר הקב"ה לישראל להאיר המקדש, שיהיה להם הרגשה טובה שהם המאירים, ע"ש. וכיון שתכלית בריאת העולם להיטיב לאדם, מעניק לנו הקב"ה הזכות להודות ולשבח לה, ולברך על כל דבר ודבר, שנהגיש כאילו אנו מגדלים אותו, וכמו שנאמר (תהלים סח' לה') "תנו עוז לאלקים".

"וינשק לכל אחיו ויבך עליהם"

(מה, טו)
ר"ל, בכה על יו"ד הרוגי מלכות, שבאו אחיו בהם בגלגול בשביל שמכרו אותו. והיינו דקאמר "ויבך עליהם", דייקא. ויש לרמוז "עליהם" אותיות. ע"ל יה"ם ר"ת יה"ם. י הרוגי מלכות, וכאילו אמר על י הרוגי מלכות. (בני שלמה)

"והקול נשמע בית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו" (מה, טו)

וקשה מה טובה בא להם מזה.

והענין, דידוע שהיה הנימוס במצרים, שאין עבד מולך, לכן כאשר מינה פרעה את יוסף לשליט ומושל ושני למלך והלבישו בגדי מלוכה. התרעמו ע"י כל השרים לפני פרעה. איך הוא עובר על חוק המדינה לעשות עבד למושל ושליט (כסוטה ל"ו): שאמרו לפרעה, עבד שקנהו רבו בעשרים כסף, תמשילוהו עלינו.

אך עתה בביאת אחיו, נתגלה הדבר שיוסף אינו עבד, רק הוא מיוחס גדול, בן גדולי עולם אי"י המפורסמים, שאברהם היה מלך ונשיא, כמ"ש (לעיל יד, יז) "אל עמק שוה וגו', וכתוב (שם כג, ו) "נשיא אלקים אתה בתוכנו וגו'. ובפרט שהי' נכתב בספר הזכרונות שלהם, כל אשר קרה לפרעה הראשון עם אברהם ושרה, ופרעה כבדו מאד, ונתן לו מתנות רבות, וכן יצחק היה מפורסם בעולם ממעשה אבימלך.

לכן עתה שנתגלה שיוסף הוא מיוחס, בטלה התרעומת הנ"ל, ואדרבא עתה יהיה להם כבוד, כי הוא מיוחס גדול, לכן שמוח פרעה וכל עבדיו (מדרש לקח טוב, הנקרא פסיקתא זוטרותא, מרבינו טוביה בר אליעזר, שהיה מהראשונים, בזמן הר"ף ורש"י).

או יאמר, שהכתוב מודיענו גדול השגחתו ית'. כי "הקול נשמע בית פרעה לאמר" - רק אלו ג' תיבות - "באו אחי יוסף - ולא יותר, לכן - וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו", לא כן, אילו שמעו את כל המעשה ממכירת יוסף, הלא אז היו נחשבים לרקים ופוחזים בעיני פרעה ועבדיו, ולא הוטב הדבר בעיניהם. (אלשיך הקדוש) (שער בת רבים)

"שמני אלקים לאדון לכל מצרים"

(שם)
אפשר דרוה"ק נזרק בפיו להגיד ליעקב, כי מגזרת תי' שנה, קושי השעבוד לא יהיה כי אם פ"ו שנה, והטעם כי מצריים עבדים ליוסף כמ"ש בזה"ק.

וז"ש "שמני, גימ' תי', לא יהיו כי אם פ"ו כמנין "אלקים", והטעם, והטעם "לאדון לכל מצרים" שהם עבדי.

"והנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם"

(מה, יב)

ופרש"י - שאני מהול ככם. כי הסנהדרין אסורים לשמוע מפי המתורגמן, (מכות ו): כי אי אפשר לישראל המהול בברית המעור הקדוש, לדבר בברית לשונו שקר, אשר לא יוכר שקרו בפניו, משא"כ גוי ערל, חזקה "אשר פיהם דיבר שוא", ואינו ניכר כחשם בפניהם, ע"כ לא ישמעו הסנהדרין מפי המתורגמן, כי בפיו של הטוען, יכירו הסנהדרין בחמתם, אם האמת אתו.

ע"כ כשהעליל יוסף בדברי שקר, ואמר "מרגלים אתם" וכדומה, העמיד מליץ ביניהם, שלא יבינו האחים מהכרת פניו, שאין לבו כפיו. ועתה כשאמר "אני יוסף אחיכם" אמר "כי פ"ו בעצמי, המדבר אליכם" בלי מליץ בינותינו, ואתם מכירים ע"י, ורואים שאני מהול - וגם הבינו שהוא מהול כשאר ישראל, ולא כערבי וגדעוני מהול, ולא נמשכה ערלתו ע"י שום פגם חטא - ולכן תבינו כי כפי, כן לבי. (חתם סופר)

"וירא את העגלות"

(מה, כז)
פירש"י - סימן מסר להם שהיה עוסק בפרשת עגלה ערופה כשפירש מאביו - ב"ר וא"ת, מ"ש עגלה ערופה מכל התורה כולה. וי"ל כדאמרו בירושלמי, כשיעקב שיגר יוסף אצל אחיו, א"ל יעקב, בזה עתידני בני ליכשל, כלבאי יעשו ליה לאכסנאי ויהרג, עתידני להביא עגלה ערופה, שנאמר (דברים כא, ז) "ידנו לא שפכה וכו' וכי תעלה על דעתך וכו'".

על דבר זה נתכוין לעשות לו ליה, ולימד לו באותה שעה על עצמו, וז"ש "וירא את העגלות" - רבינו ישעי' האי בנימוקו כ"י.

(בעלי התוס') פני דוד

"ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק"

(מו, א)

יעקב ירד מצרימה, בלב מלא פחד פן יתבוללו שם צאצאיו, בין המצרים, בעלי ה"תרבות" הגבוהה המושכת את לב הנוער, ולפיכך השתדל טרם שיצא לשם, לחזק את ג' העמודים אשר האבות הק' החזיקו בהם, להשריש בבניו מסורת אבות, תורה עבודה, וגמ"ח. ותהי ראשית דרכו, לנסוע לבאר-שבע "לקח שם ארזים שנטע זקנו אברהם" (בר' צ"ד ד) לקחת עמו את מדת האשל - הפונדק שנטע אברהם בתוך האומה הישראלית, "ויבוא בארה שבע" למקום האשל. אח"כ זבח שם "זבחים לאלהי אביו יצחק", וע"י חזק בבניו את עמוד העבודה של "פחד יצחק". ואת עמוד התורה חזק, ע"י ששלח את יהודה "להורות לפניו גושנה" - לתקן שם בית הוראה (בר' צ"ה ג') ללמוד בו תורה. (אזנים לתורה)

"ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים"

נושאים מטוב מצרים" (מה, כג)

ישלח לו יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו". (רש"י)

וכי שנתבחה מצרים ביין, אדרבא, הרי הוא משבעת המינים שנתבחה בהם ארץ ישראל. אם-כן קשה, וכי תבן הוא מכניס לעפרים.

אלא, אמרו חז"ל (ב"ב צח, א) "המתיההר, יינו מחמץ". לפי זה מצרים אשר כולה רהב, שכן כך קראה הנביא ישעיה "ומצרים הבל וריק יעזרו, לכן קראתי לזאת הרבה", (ל, ז), לא יתכן שיהיה בה יין טוב, וודאי לא יין ישן. אכן יוסף שלח לאביו דוקא יין ישן, להודיעו ולהוכיח לו שלא למד ממדותיהם הרעות, ובצדקתו הוא עומד, והא ראייה, שלא החמץ יינו. אלא שלפי זה, מה שקראו הכתוב "מטוב מצרים", אינו משום שנתבחה בו הרבה, אלא להיפך, יין ישן הוא יקר המציאות במצרים, וראוי ליחשב "מטוב" של מצרים. (בשם רבי אברהם אבלי פוסבילער, ראב"ד וילנא)

"אל תרגזו בדרך"

(מה, כד)
פירוש, בבואם למצרים היו יראים ללכת לבדם בדרך, בחששם מפני ליסטים או שודדים, אשר בשל הרעב הכבד היו מצויים לרוב בדרכים.

כמו שביארנו הלשון הנאמר שם "ויבואו בני ישראל לשבור בתוך הבאים" כי היה הרעב בארץ כנען" (מב, ה) שמחמת הפחד מפני גזלנים רעבים בדרך, היו כל הבאים בארץ

כנען" (מב, ה) שמחמת הפחד מפני גזלנים רעבים בדרך, היו כל הבאים לקנות אוכל במצרים, נוסעים בשיירות גדולות יחדיו, ואף בני ישראל באו "בתוך הבאים" לבל יפלו בידי אנשי בלעל. לכן הודיעם יוסף, כי מעתה אין להם עוד להטרד ולחשוש בדרך מפני ליסטים או שודדים, משום שכיון שנתפרסם לכל דבר היותם אחיו של המשנה למלך, אפילו השודדים יפחדו לגעת בהם לרעה. (רבי איצ'לה מוולוז'ין)

"ויבך על צואריו"

אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו, אמרו רבותינו שהיה קורא את "שמע" (רש"י) למה קרה "קריאת שמע" בשעה זו דוקא? רבי יהודה לייב מגור, בעל "שפת אמת", נותן טעם משלו:

שהיה יעקב מתיירא לנפשו פן על-ידי אהבת יוסף יסיט מלבו אהבת הבורא, לכן התדבק בה' עוד בטרם ראה את יוסף – וכה נשכחה מאתו האהבה הגשמית, גם אחרי שבא אליו...

סגור

ומה טעם לא התיירא מאהבת יוסף בעבר, למשל, כאשר הליבשו כתונת-פסים? אומר רבי אליהו-אליעזר דסלר, בעל "מכתב מאליהו":

כל מה שעשה יעקב בעבר היה בארץ-ישראל, מקום הקדושה, אבל במצרים – שאני! בחששו מפני טומאת ערות הארץ מיאן להסתכן בשום הנאה גשמית, כמו תענוג הבנים, אף שכל כוונתו בתענוג זה לשם-שמים להודות לה' על הטוב אשר גמל אתו...

"כי תועבת מצרים כל רועה צאן" (מו, לד)

סח רבי יצחק מאיר מגור: יש בני אדם רבים, שכל הפצם להתבלט במעשיהם ולמצוא חן בעיני הגויים, כדי לרכוש מעמד חשוב ביניהם.

ואילו יוסף הצדיק, מדה אחרת היתה בו, ידע שרועי צאן הם תועבת מצרים, מיד נחפז וסיפר לפרעה שאחיו הם רועי צאן... מעשי אבות – סימן לבנים...

"ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם"

(מה, ה) כרוכים המה שתי המדות – אומר רבי חיים ו' עטר – שהמתגאה שרוי תמיד בחרי-אף...

סגור

רבי אהרן הגדול מקרלין היה אומר: שמחה אינה מצוה-אף על פי כן מסוגלת היא להביא לכלל קיום כל המצוות כולן; עצבות אינה עבירה – אך היא עלולה להביא לידי כל העבירות שבעולם.

"ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים"

נושאים מטוב מצרים" (מה, כג) שמעתי פירוש יפה ע"ז מפי הרה"ג רבי בן ציון אטון זצ"ל שמבארים כך: כי הצעירים תמיד מתגאים על הזקנים, באמנם כי הזקנים כבר נתישנו ואין בהם טעם, ואילו הם מפותחים בהרבה, דור חדש מפותח, משא"כ הזקנים. ולכן יין ישן דעת זקנים נוחה הימנו, כי הזקנים אומרים להיפך, שדוקא דעת הזקנים היא יותר רגועה, ויותר שקולה, ולהם יש טעם יותר מן הצעירים שדעתם תוססת, והראיה יין ישן, שכל כמה

שמתישן משביח, וזהו דעת זקנים נוחה הימנו והבן.

ובכן, כאן יוסף הצדיק פחד שמא יעקב אביו, ידאג שמא יוסף נוטה כבר כדעת הצעירים ולא ישמע לו, ומה תועלת שיסע אליו אם יוסף יש לו דעות כאלו. לכן הקדים לשלוח לו יין ישן, לרמוז לו שהוא מעריך את הישנות כדוגמת היין, שכל מה שמתישן, נעשה יותר טעים ועם ישראל נמשל לגפן כידוע, (ויק"ר ל"ו ב') ובכן כל מה שמזקינים נעשים יותר חכמים ונותנים טעם, ודפח"ח ושי"י.

(קול יהודה)

"ויבך על צואריו"

אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו, אמרו רבותינו שהיה קורא את "שמע" (רש"י) למה קרה "קריאת שמע" בשעה זו דוקא? כותב מהר"ל מפראג:

כאשר בא יעקב וראה את יוסף בנו מלך, באה בלבו אהבתו ויראתו של הקב"ה, כמדת החסידים אשר כל אימת שיארע להם טוב מיד מתדבקים אל הקב"ה בהודיה על הטובות והאמת שעשה עמם, וזהו ענין קריאת שמע...

כאשר בא אליו יוסף אחרי הצער הגדול... ועתה ראה אותו מלך... היה אוהב להקב"ה שעשה לו זה, וקיבל מלכותו ואהבתו...

"ועיניכם אל תחוס על כליכם כי טוב כל"

ארץ מצרים לכם הוא" (מה, כ) זה בא ללמדנו, שנישא ק"ו בעצמינו, ונאמר, ומה אם בשעת ירידתן למצרים שאמר להם "ועיניכם אל תחוס על כליכם". בשעת עליה לימות המשיח, עאכ"ו שלא נחוס בחוץ לארץ, לא על שדה ולא על בית, ולא על כלים נאים "כי טוב כל ארץ מצרים" - המטמון השלישי לעתיד לבוא, לנו הוא. (צדה לדרך)

"ויקח את מקניהם ואת רכושם אשר"

רכשו בארץ כנען" (מו, ו) וברשי"י: אבל מה שרכש בפדן ארם נתן הכל לעשו שבביל חלקו במערת המכפלה אמר נכסי חוץ לארץ אינן כדאי לי עכ"ל.

יעקב שהי' מהצדיקים אשר ממוין חביב עליהם, יעקב שחזר שבביל פכים קטנים ששכח (לב, כה) ברשי"י עה"פ ויותר יעקב לבדו, פתאום יהי' פזרן כזה להפקיר כל נכסיו שכבש בפדן ארם.

אך לימוד גדול יש בזה ומעשה אבות סימן והראה לבנים, שבל יעלה על דעתם להשאר בחו"ל שבביל כסף וזהב שירבו להם. אלא מיד שיזדמן להם דרך לצאת לא יחוסו על כליהם ומקניהם כי נכסי חו"ל כדאי לעכבם. (כתב הרב וולקין)

שהוא רביעי מניסן, צום החמישי זה תשעה באב, צום השביעי זה צום גדליה בג' בתשרי וצום העשירי זה צום עשרה בטבת שחל בחודש עשירי מניסן. צומות אלו מתחילים מן הבקר (חוץ מתשעה באב) עד צאת הכוכבים וחייבים בו כל העם אנשים ונשים חוץ מחולים וזקנים (ע"פ הוראת רב). אנחנו נדבר פה מדיני שאר צומות חוץ מתשעה באב ששם יש חומרות מיוחדות. בימי הצום מותר ברחיצה, בנעילת נעלים ותשמיש המטה רק אסורים באכילה ושתייה בלבד.

כאמור מתחיל הצום בבקר אולם כיון שבדרך כלל כשאדם הולך לישון בלילה וקם רק בבקר ולכן למעשה נחשב כאילו קיבל את הצום בשינה ולכן מי שרוצה לקום מוקדם קודם עלות השחר ע"מ לשתות או לאכול עליו לעשות תנאי לפני השינה שאינו מקבל הצום בשינה וכך יוכל לקום בלילה ויוכל לשתות או לאכול ויש שהתירו לפי דעת האשכנזים לשתות ואפילו לא עשה תנאי זה ומי"מ גם לדעתם ראוי לעשות את התנאי (סימן תקס"ד) ולאכילה לכל השיטות צריך תנאי.

רחיצת הפה בבקר: מצד הדין אסור לרחוץ את פיו בבקר אולם כתב המ"ב שבמקום צער יש להתיר ע"י שיוריד ראשו שלא יבלע מים ורק כך מותר ודווקא אם יש לו צער בלי רחיצה (סימן תקס"ז).

אבל מותר לטעום תבשיל לבדוק אם חסר מלח ובלבד שיפלוט מיד את מה שטעם וגם זה רק עד כמות רביעית.

אם צריך לבלוע גלולה מותר בלי מים וכן מותר לשתות תרופה מרה בלי טעם אבל עם טעם אסור (כמובן מדובר בחולה שחייב בצום).

לגבי עישון סגריות יש מחלוקת בין האחרונים ופסק המ"ב להתיר בצנעה לאחר חצות ויש שהתירו אפילו קודם חצות בלי הגבלה.

שכח ואכל בכל זאת ישלים וימשיך בצום ואם אכל פחות מכזית יוכל לומר עננו בתפילתו ואם אכל יותר מכזית לא יאמר עננו.

מנהג הספרדים שאומרים עננו בתפילת לחש גם בשחרית וגם במחנה. מנהג אשכנזי שרק שליח ציבור אומר בשחרית, ורק בתפילת מנחה אומרים גם הקהל את תפילת עננו.

שבת שלום

ולמוד מהנה!!!

הליכות והלכות

מדיני תעניות ציבור

חז"ל בזמן הנביאים תקנו ארבעה ימי צום על חורבן בית המקדש. בלשון חז"ל צום הרביעי שזה יז' בתמוז שחל בחודש תמוז

Time Out for Values

E-mail info@tovnet.com

FOR THE FURTHERANCE OF JEWISH AWARENESS WORLDWIDE

16 Dolson Rd * Monsey * N.Y. * 10952 * TEL(845)352-7474 * FAX(845)352-7517

MONSEY	QUEENS	BROOKLYN	STATEN ISLAND	MIAMI	ISRAEL	ISRAEL	MEXICO
ישיבה וכולל 11 Calvert Drive משרד ראשי 16 Dolson Road T. 845-352-7474 F. 845-352-7517	בית מדרש וכולל בקר וערב 68-58 147 St. Flushing T: 718-263-6655 F: 718-268-4739	1950 E. 7 St. 718-251-9676	בית מדרש וכולל בקר וערב 5 Oakville Street 718-761-9913	שיעורים והרצאות 305-502-3876	בית מדרש וכולל "לקח טוב" רח' שאול המלך 40 סנהדריה 02-586-7469 לאברכים תלמידי הכמים מופלגים ירושלים	בחסות ביהכ"נ "היכל אליהו" 972-3-504-4276	כולל ישיבה ומדרשה לנשים Tecamachalco Mexico City T. 525-55589-8756 F. 525-55589-9101

מעוניינים לזכות ביום לימוד או יותר בכולל וישיבת לקח טוב
הלומדים בעמל וביגיעה ובחתימה עצומה לרפואה, להצלחה, לפרנסה טובה, ולזרע של קיימא, לזיווג הגון, לחזרה בתשובה, לעילוי נשמה.
נא לפנות בהקדם למשרד האגודה עם שמותם ושם אימם. תזכר למצוות. 845.352.7474

משל ונמשל מעשה חכמים

לקבל את הסיעתא דשמיא המובטחת ל'קדושים', לא דורשים מן האדם שיקדש עצמו בדברים הגדולים ביותר. ולמשל יהודי שהיה מאחר לתפילה, וקיבל על עצמו להקדים מעתה דקה או שתיים, גם זה דבר גדול מאוד, וכבר יש בכך התקדשות, על כל המשתמע מכך. בואו ונשמע על 'מעשה קטן' ועל השכר הגדול שהיה בצידו. ד"ר צבי דיסטניק, רופא העיניים, סיפר לנו על מעשה מופלא שהיה בקהילת רכסים. לפני כמה שנים, כאשר יום שמחת תורה חל בשבת, ערך אחד האברכים בקהילה שלום-זכר לבנו, כיון שהאירוע התקיים לאחר ההקפות, והאברכים היו כבר עייפים מאוד, התאספו רק 6 מהם בביתו של אבי הבן. האם היה במעשה זה משום מסירות נפש? – לא אבל, היה בכך קצת קושי, והראיה שרק ששה הגיעו לא יותר. ומה היה לבסוף? לכל ששת הנאספים נולד באותה שנה בן-זכר, אצל שניים מהם היה זה לאחר כמה שנים שלא ניפקדו בזרע של קיימא, ואצל שלישי לאחר 8 בנות.... (טובך יביעו)

"ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו."

אבא כהן ברילא אמר אוי לנו מים הדין אוי לנו מיום התוכחה. יוסף - קטנם של שבטים היה, ולא היו אחיו יכולים לעמוד בתוכחתו הה"ד "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו". לכשיבוא הקב"ה ויוכיח לכל אחד ואחד לפי מה שהוא שואל "אוכיחך ואערכה לעיניך" (תהלים ג) על אחת כמה וכמה" (מדרש רבה) על הנצי"ב מסופר שכאשר הוציא לאור את פירושו "העמק דבר" על התורה עשה יומא טבא לרבנן. בפני הנאספים גילה הנצי"ב ואמר ששמחתו היום הזה גדולה משום שבצעירותו רצה אביו שיפסיק את לימודיו בישיבה וילך ללמוד מקצוע לפרנסתו. ואילו אני, אמר הנצי"ב, התעקשתי ורציתי להשאר בישיבה. אילמלי עמדתי אז בנסיון - והייתי עוזב את הישיבה בדבר אבי - הייתי נעשה יהודי פשוט ובודאי שלא הייתי זוכה לחבר ספרים. כאשר הייתי בא לאחר פטירתו לפני בי"ד של מעלה, היה הקב"ה מוציא מתחת כסא הכבוד חמישה חומשי תורה עפ"י "העמק דבר" והיה אומר לי ראה, אמנם באת לכאן כיהודי פשוט, אך בכוחך היה לחבר פירוש נפלא על התורה, ואוי לאותה בושה או לאותה כלימה, אשרי שזכיתי להנצל מזה!

"ולא יכלו אחיו לענות אותו"

אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה פעם בא המגיד מדובנא לעיר אחת ורצה לדרוש, הסכימו לכך בני העיר אך תנאי התנו עמו לבל יטיף להם מוסר על חטאיהם. המגיד עלה ודרש, אך בתוך דבריו שילב דברי מוסר נוקבים על חטאיהם. כאשר סיים לדרוש באו אליו אנשי העיר בטרוניא כיצד הפר את ההסכם לבל יטיף להם דברי מוסר אמר להם המגיד: אמשול לכם משל.

משל: פעם נכנס פריץ לבית מרוח. מילא כרסו ביין ונרדם והשתכר, עד שברוב שכרותו התגולל על הארץ ליד הפתח. היה שם אחד שהיה צריך לצאת מבעד הפתח. אך הפריץ בהיותו בעל בשר חסם את כל רוחב הפתח. נאלץ אותו אדם לבעוט בפריץ ולהזיזו מהפתח. כאשר התפכח הפריץ משכרותו - הלשינו בפניו על אותו אדם שבעט בו. הצטדק הלה ואמר: היות ובעל גוף הנך, ושכבת על הפתח, הרי היכן שפניתי לצאת משם היית שוכב....

ונמשל: כך אמר להם המגיד מדובנא - אתם כל כך מלאים עוונות, מכף רגל ועד ראש, שבכל מקום שעליו דרשתי בהוא פגעתי בכם.... וכך מצב האדם ביום הדין. בדרך כלל ישרים דרכי האדם בעיניו, חי כל ימיו במחשבה כי הוא צדיק ומונה שבחי עצמו ודיברי זכויותיו. אמנם לעתיד לבוא כשהקב"ה יוכיחו - יראה כולו עבד גמור לתאוותיו ולרצונותיו.

 העלון לעילוי נשמת
 הצדקנית הרבנית היקרה
רחל בת שרה יגן ע"ה
 ת.נ.צ.ב.ה

כל 6 הנאספים ניפקדו בבן זכר
 הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז' היה אומר שכל יציאה מגדר הטבע, ולו לדבר קטן, היא התקדשות. כדי

הילולא דצדיקא

יום שלישי	יום שני	יום ראשון	יום שבת	יום שישי	יום חמישי	יום רביעי
י סבת	ט סבת	ח סבת	ז סבת	ו סבת	ה סבת	ד סבת
רבי נתן מברסלב	עזרא הסופר		רבי רפאל שלמה לניאדו מח"ס בית דינו של שלמה	רבי ששון מרדכי שניידר מח"ס קול ששון רבי יהואל הכהן שפאם משנתא מח"ס דברי יהואל		רבי חיים שניאור מח"ס רבי חיים שאול דווק הבהו מח"ס איפה שלמה
שקיעה 4:47						שקיעה 4:41

זכות הצדיקים תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

נא לא לעיין בגליון בעת התפילה